

BM cyklo-tours

TOUR 2004

Dobrý den a ahoj!

Zdravíme všechny čtenáře naší rubriky. Dnes vám představíme **šestý ročník naší cyklo-expedice, který jsme jeli 26.–29. 7. 2004**. Tentokrát s námi vyrazila i děvčata. Naše složení bylo: já a Béd'a, Michal Vítek (Vít'ulák), Hana Zinková (Hanina) a Aneta Toušová (Anu).

Zvolili jsme opět trasu, které říkáme „osmička“ – tj. do Pikovic a Hryzel. První den začal klasickým srazem před Béd'ovým domem, kde ve 4:00 proběhla krátká porada před jízdou. Cesta vedla směrem na Lysou a pak dále na Starý Vestec. Pod dálničním mostem byla jako vždy první pauza a po ní následovalo první slušné stoupání v Kounicích. Holky se s kopcem popasovaly celkem dobře, když už nemohly, tak své kolo zbytek „kouničáku“ prostě vytlačily. Nikdo jim to neměl za zlé, jsou to přece jen křehčí stvoření – navíc netrénovaná. Sjezd dolů do Českého Brodu se jim samozřejmě zamlouval. V Brodě jsme zastavili na dvacetiminutovou pauzu v 5:30.

Potom jsme pokračovali na Tismice, Limuzy a Škvorec, kde míváme filmovou ordinaci doktora Šafránka z Básníků. Bylo krásné počasí a my pokračovali na Říčany, kde byla opět pauzička.

Potom dále na Jesenici, přes Psáry a za nimi přišlo stoupání do Radlíku. Následně okolo Jílového u Prahy do Petrova a známý sešup dolů – po tehdy stále ještě „hrůzocestě“ – do Pikovic, kde Bědův tachometr ukazuje ujetou vzdálenost 73 kilometrů. Byla to ten rok nejkratší trasa, kterou jsme zatím do Pikovic jeli. Stany v tábořišti stavíme lehce po 14h. Je výhodné si ráno trochu přivstat a v cíli etapy (samozřejmě není-li to 120 kilometrů v kopcích) mít de facto celé odpoledne k relaxu. Později odpoledne za námi vlakem z hlavního města přijíždí Lukáš Gasparovič (Gas) s Michaelou Bauerovou (Bauerkou) i se svými koly. Gase z našich vyprávění už znáte. S Bauerkou, stejně jako s Gasem nebo Vítulákem, jsme se skamarádili na Doubravě, kde jsme s nimi a řadou dalších „luftáků“ tenkrát trávili dost volného času a užili spoustu srandy.

Co s načatým večerem? Samozřejmě do Občerstvení U Kelímka, prostě jen tak na pívko a něco na zub. Po večeri nás zmohla únava, tak hurá na kutě.

Druhý den jsme měli v plánu jen lenošit v tábořišti a u řeky a na oběd se otočit do Davle. Ráno jsem měl za úkol vymyslet snídani pro sedm lidí. Povídám: „*Když někdo koupí plato vajec, umíchám vejce.*“ Nákup si vzal na starosti Vítulák a dostal nápad, že kromě vajíček a pečiva k tomu ještě koupí celý meloun a láhev vodky. Že prý slyšel, že stačí do melounu vydlabat díru a strčit do ní hrdlo otevřené láhve vodky. Meloun že tu vodku nasaje a je to pak pochoutka.

Běd'a v sobě nezapřel technika: zabručel, že jak může jídlo tvořené z 90 % z vody takto nasát půl litru další kapaliny, a že pokud ano, tak to bude trvat 3 dny... a že stejně v lahvi otočené dnem vzhůru bude při odtékání vodky vznikat podtlak, který bla bla bla... Vítulák však na tyto argumenty nedbal a na experimentu trval. Byl celý nadšený, že odpoledne bude ochutnávka.

Počkáme ještě na příjezd Máři (Gasova kamaráda z Prahy, jehož celé jméno si už bohužel nepamatujeme, jen tuto přezdívku) a pak už razíme směr Davle. Po pravém břehu řeky Sázavy vede, místy celkem krkolomná, stezka, ale jedeme „na lehkó“ (tj. bez bagáže), takže to celkem jde. V opačném směru jsme touto stezkou už jednou jeli – na naší třetí expedici v roce 2001.

Po krátké prohlídce městečka Davle následoval oběd v místní restauraci. Všichni si objednali jedno jídlo, jen Víťulák si dal tříchodové menu. Když přišlo na placení, tak se vrchní zeptal: „Kde je ten, co tak hodně jí?“ Jen jsem odpověděl: „*Otesánek přijde za chvíli.*“ A když pak Víťulák přišel platit, tak se vrchní usmíval pod vousy a jen řekl: „...áááá, *Otesánek*“. Samozřejmě jsme se všichni mohli potřhat smíchy.

Následoval návrat do „základního tábora“ v Pikovicích. Tam čekal náš meloun se zabodnutou lahví vodky. Chvilé pravdy, tedy vytahování lahve z melounu, je zachycena na fotografii níže vlevo. Z lahve vodky do melounu pochopitelně neodteklo skoro nic. Ale i tak se jeho výsledná chuť slovy dost dobře popsat nedá. Kulantně řečeno to žádná lahoda nebyla. Za vše asi hovoří výraz Bauerky (na fotografii níže vpravo) v momentě, kdy náš „vodkoun“ ochutnává.

Okolo našeho stanového městečka procházela paní s jezevčíkem a povídá, že její pejsek má melouny rád. Tak si všechny zbytky – a že jich nebylo málo – vzala. Chudák jezevčík...

Pak jsme si ještě chvilku zablblí v řece a navozili dříví na večerní táborák.

Všichni jsme opět vyrazili ke Kelímkovi na večeri a nasmáli se nad zážitky z uplynulých dní. Když jsme Máru vyprovodili na vlak, tak jsme pak u stanů rozdělali oheň a ještě u něj poseděli. Byla v tom sázavském údolí tenkrát pěkná zima, takže jsme se všichni v noci ve stanech budili a přiblékali se.

Třetí den ráno se chystal Gas s Bauerkou na vlak. V tom nám Hanina řekla, že pojede s nimi, jelikož si myslí, že by s námi zbytek cesty na kole nezvládla. Přemlouvání, že to určitě zvládne, nebylo nic platné. Vysvětlila, že nás nechce naštvat, ale že odjede vlakem s Bauerkou a Gasem do Prahy a odtud domů do Kostomlat.

Nahoře v Petrově u krámků jsme ještě všichni v 9:30 posnídali a udělali rozlučkové foto.

Dál naše putování pokračovalo jen ve čtyřech: já, Běďa, Anu a Vítulák. Pokračovali jsme na Jílové, Sulice, Petříkov až do Velkých Popovic. V restauraci vedle pivovaru zase vařili výborně. Otesánek – pardon, Vítulák – nezklamal a dal si dvojitou porci. Logicky byl zase terčem našich narážek. Po vynikajícím obědě ve 13:30 jsme vyrazili směrem na Říčany, Mukařov, Kostelec nad Černými Lesy, Olešku, Krymlov a Barchovice do Hryzel, kde jsme „přistáli“ v 17:25 s celkovým nájezdem 130 km.

Víťulák měl klíče od chaty, takže tentokrát žádné spaní na terase ve stanu (jako během předchozích dvou expedic), ale pěkně v posteli. Nesměla chybět další naše tehdejší tradice: celkem drahá, ale velmi chutná, večeře ve mlýně Davídkov.

Cestou zpět k chatě jsme to vzali oklikou lesem okolo areálu místního dětského tábora. Po příchodu na chatu jsme ještě poseděli u ohně v krbu a společně „zpracovali“ dvě lahvinky vína.

Poslední den ráno ohřál Víťulák v kuchyňce ke snídani párky, které jsme den předtím koupili. Zůstali jsme u chaty až do 13:25 – hráli jsme karty a dámu a také si zastříleli ze vzduchovky. S mířením i bez míření. Sem-tam se stalo, že se vystřelená diabolka odrazila zpět a svištěla nám kolem uší. Naštěstí nás nikoho nezranila.

Každá sranda jednou končí a tak jsme si zabalili své „saky-paky“ a hurá do sedel.

Domů to už frčí skoro samo (většina trasy je na mírném klesání nebo po rovině, takže když nefouká vítr proti, nebo hodně z boku, ukrajují se tu kilometry jedna báseň): přes Barchovice, Lhotky a Kouřim do Chotouně ke hnoji na naše tradiční foto. V Chotouni brzdíme ve 14:50.

Potom dále na Třebovle, Tatce a Sadskou až do Zvěřínka. Zastavujeme zde v 15:45 na pivko a něco k jídlu. Vždy když nám vrchní přinesl pivo, řekl nějaký vtip. A náš Otesánek ani tady nezklamal, dal si dvojitou porci jídla a navrch zmrzlinový pohár.

Poznámka: Je potřeba zdůraznit jednu věc: byli bychom neradi, když by to vypadalo, že v tomto našem vyprávění na Vítuláka stále nasazujeme. Vůbec ne, máme ho moc rádi, protože je s ním sranda. A hlavně nikdy žádnou srandu nezkaží, což prokázal nejen na našich společných cestách, ale mnohokrát i na Doubravě. V tomto ročníku našich expedic se to tak prostě sešlo, že byl hlavní postavou, kolem které se točila většina vtipných situací. Snad jsme je podali tak, aby vyzněly vtipně i těm, kteří to nezažili a jen jim to zde vyprávíme.

Bylo 17:05 když jsme vyrazili na poslední úsek cesty směr Kostomlaty – přes Nymburk a Kostomlátky. Na křižovatce u Doubravy se loučíme s Vítulákem a v Kostomlatech doprovázíme Anu domů.

A pak už doslova poslední kilometr k Béd'ovi na cílové foto, kam přijíždíme v cca 18:00.

Šestý ročník byl úspěšně za námi bez zranění či technických závad na kolech: „...*what a wonderful world*“.

Poděkování:

Za většinu vtipných situací, které jsme v roce 2004 na expedici zažili (a z textu výše je to jistě patrné), vděčíme Vítulákovi, kterému tímto dodatečně děkujeme. Jeho účast na dvou ročnících našich expedic (2001 a 2004) byla veselou kapitolou naší dlouholeté tradice. Takže: Michale Vítku – díky!!

Konečné skóre 6. expedice BM Cyklo-tours z roku 2004 (podle Béd'ova tachometru):

- ujetá vzdálenost ..... **172 km** (vzdálenost bez otočky *Pikovice-Davle-Pikovice*);
- průměrná rychlost ..... **16,8 km/h**;
- maximální rychlost ..... **57 km/h**.

M. Zinek & B. Rathouský